

פרשת פנחס

תשפ"ה

גיליון 269

א לעבטיגער שבת

הארט השבת

אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע

מאת הרב יהודה צבי שפירא

פנחס של צדיקים

פניני פרשה

"פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתו"
(כ"ה י"א)

ע"פ המובא ב'ליקוטי מוהר"ן' (תורה י"ח): **"כשאדם בא לכלל נעם, לא יפעל בנעסו שום אכזריות, ואדרבה ימתיק הכעס ברחמנות, בבחינת: ברוגז רחם תזכור, ועי"ז נעשה עטרה לענווים"**. וזהו אפ"ל, בדיוקו של קרא: **"פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן"** – דיוקו של אהרן – מידת החסד והרחמים. המתק את הכעס: **"השיב את חמתו"** – המתקת הכעס בחסד וברחמים.

ובהמשך: **"הנני נותן לו את בריתי שלום"** – דהא שלום נמשך ממידת הענווה, כפי הענווה כן הוא **השלום** (ועי' ב'ליקוטי מוהר"ן' י"ד). וכן הוא במדרש (שהש"ר ב' טז): **"אליהו לא הטיח לעולם בריה"** – דהו גם מראה על מידת הענווה. וזהו, ע"י המתקת הכעס – **זוכים לענווה** – כמובא בתורה זו.

"ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי" (כ"ה י"א): אפ"ל, **"אליהו הנביא"** בגמטריא: **"מאה ועשרים"** – הרומזים ל'חיים' – כמנן ימי שנות האדם, והא אליהו הנביא המשיך חיים כשהסיר חרון אף ה'. ופנחס הוא אליהו.

"ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי" (כ"ה י"א): ראשי תיבות של: **"ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי הם ארבעים ושתים"** (עם הכולל). ואפ"ל בהקדם ע"פ המובא: **"ארבעים ושתים אזהרות בתפילין של יד ושל ראש"**. (רמב"ם הל' תפילין. הקדמת ת"י). והא תפילין מכריע את בני"ז לכף זכות, וכמובא (שו"ע או"ח ל"ז): **"יכתב הראש שאם זהיר בתפילין כף זכות מברעתו. ואם פשע בהם כף חובה מברעתו. שאין לך גדול במצות עשה יותר מתפילין"** – וזהו הנרמז כאן בפסוק: **"ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי"** – שתפילין מכריעו לכף זכות.

"בקנאו את קנאתי בתוכם" (כ"ה י"א): הכתוב מדגיש **'בתוכם'** – שעבודת הצדיק הוא בתוך כלל ישראל, עימם יחד להעלותם אפילו כשהם רחוקים, וכמובא ב'ליקוטי מוהר"ן' (י"ג): **"שחצדיקים הגדולים במעלה, מעלים אפילו את הנפשות הפגומות מאוד בבחינת עיבור ומחדשם לטובה"**.

"הנני נותן לו את בריתי שלום" (כ"ה י"ב): **'בריתי'** – בריתו של הקב"ה בכיכול, וכמובא ב'תיקוני זוהר' (ת"י כ"ב) בהקדמה (י"א): **"שמאן דמשק בברית מילה, הוא משק בחותמת דמלכא דאיהו רשעים ביה"**. וכן מובא באריכות בדברי הזוהר (ח"א סט. ועוד) שזה פגם בשכינה בעצמה. ומידה טובה מרובה; שבכוח שמירת הברית ממשכים את השפע מהקב"ה בעצמו בכיכול, וכמובא בדבריהם (קידושין ל"ט): **"כל הבא דבר ערוה לידו וניצל הימנו עושין לו נס"**, וכן הוא בזוהר (ח"א קס"י. ר"י ג'). **שהנוטר ברית השכינה מזדווגת לו. ובליקוטי מוהר"ן (ל"א): שכל הנהגות הגלגלים, וכל הנהגות העולם וכל הברכות והשפעות והשפעות הכל תלו בשמירת הברית. שבכוח הקדושה מתחברים 'לברית' – להקב"ה בעצמו בכיכול – ובהנהגה מעל דרך הטבע."**

לטוב, והם כולם בשלמותם ובמלאותם, שזהו בעצמו מספר בני ישראל, שהם ששים ריבוא בשלמות ולא נפקד מהם איש – כי שמו מעיד עליהם שכולם מושרשים וכוללים באותיות התורה, שנצטרפו כולם לטוב על ידי פנחס – בכוח משה".

סולם חזק ויציב

הבה ונתבונן בכוחם של צדיקים; האדם אשר צריך להעלות חפצים על גג ביתו, הדרך להעלותם אינו ע"י טיפוס וכיוצא בהן, אלא הוא מביא סולם, ודרכו מעלה את חפציו אל הגג. כאותו דבר; כשנצרך להגביה ולהעלות מעמקי הבור דברים הנצרכים לו, הוא מוריד 'סולם' לעומקו של בור – ודרך סולם זה מעלה את מה שלבו חפץ. אך גם זאת מובן וברור – ככל שהבור עמוק יותר – כן צריכים שהסולם יהא חזק ואמין ביותר להצליח במשימתו.

כן הוא הדבר, אומר מוהר"ן (ליק"ה ניקין ה כה): בעבודתו של הצדיק ברוחניות: **"שהנפשות הנפולות נפלו וירדו מאוד מאוד בבחינת: 'ותרד פלאים' בפרט עכשיו בסוף הגלות המר הזה, שהצר עומד ומסית למה שמסית, בכמה וכמה תאוות בהתגברות עצום – ע"כ צריך העוסק בתיקונם והמשדל בהצלחתם, להעמיד בחינת סולם בריא וחזק מאד, שלא ייפול הנופל ממנו"**.

וע"כ 'סולם' בגימטריא: **"סיני"** כמובא. כי כל עלייתם הוא ע"י התורה שניתנה ב'סיני', כי בשביל זה ניתנה התורה בהר סיני, שהוא הר השפל והנמוך, כמו שאמרו חכמינו – להורות שהצדיק שהוא בחינת סיני, שהוא בחינת שפלות – ע"י שהוא משפיל ומוריד את עצמו בתכלית השפלות, ומגלגל עצמו בכל מיני רש וטט – בשביל להעלות את הנפשות הנפולות מעמקי תהום רבה, לחזקם בכל מיני התחזקות, ולהושיבם בכל מיני מטעמים המשיבים את הנפש עד שיישארו על עמדם בקדושה לנצח".

מחברים בין שמים לארץ

אכן כן גדול הוא כוחם של צדיקים – בתורתם ובעצתם אפשר להתעלות לשמי רום. הם אשר ממשכים קדושה בעולם. בזכותם התקיים: **"ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי"**, מקנאים הם על ריח הקדושה. אך יחד עם זאת – הם ממשכים תקוה לכל אחד ואחד. גם לחלושי הכוח, לכל אחד ואחד באשר הוא לכל יישאר בבור אשר כרה ונפל לשם. הם מעמידים סולם להעלות דברים כלפי מעלה, להתרומם ולהתעלות, מצביים סולם לתוך עמקי הבור, להעלות משם אלו שנפלו לשם וקשה להם לצאת לבדם. וכדברי המדרש (מד"ר שה"ש ה א): **"צדיקים מורידים ומגלים את השכינה לתוד העולם"**.

שירת הפרשה

לְמַדִּים אֲנִי מִהַפְרָשָׁה בְּגִדְל פִּנְחָס שֶׁל צַדִּיקִים
לְמַתֵּק חֲרוֹן אָף – גַּם אִם נִדְמָה פְּהַרְרִים.

חֶמֶת מִלֶּךְ מְלֹאכֵי מוֹת וְאִישׁ חֶסֶד יִכְפְּרָנָה
פְּנִיחָס הָשִׁיב אֶת חֲרוֹן אָפוֹ – שֶׁלֹּא יִהְיֶה פֶלְהָה.

בְּכָל דּוֹר נִשְׁלָחִים לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֵלֶּי הַצַּדִּיקִים.
הַמְּמַשְׁכִּים בְּצַדִּיקָתָם חֲסִידִים וְרַחֲמִים.

גַּם לִפְרֵט וְגַם לְכָל מְמַשְׁכִּים דְּבַר יִשְׁוּעָה
וְלֹא פִלְתִּי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְיָתִי בְּזִכְתָּם הַרְבֵּה.

בפרשייתנו אנו לומדים מגודל כוחם של צדיקים, בהמשכת חיים מהבורא, ולהיות לעזר לעם ישראל להתגבר על היצר מחד, ולהתקרבות לה' מאידך. בתחילת הפרשה אנו מוצאים את סיפורו של פנחס שהשיב את חמתו מעל בני ישראל.

וכך ממשיך זאת המדרש (במדבר כ' כ"ד): משל למלך שהיה עובר וסיעה של נערים עומדים – וקילל אחד מהן את המלך. נתמלא המלך עליהם חמה, בא תושב אחד שהיה ביניהם ונתן משטר (ענוש-מכה) אחד לאותו שקילל את המלך, מיד שכחה חמתו של מלך. והנמשל אומר המדרש: כך מי גרם להקב"ה שתשוב חמתו ולא נתכלו כל ישראל? הוי אומר זה פנחס, לקיים מה שנאמר (משלי טו יד): **"חמת מלך מלאכי מות ואיש חכם יכפרנה"**.

נצטרפו לטובה ע"י פנחס בכוחו של משה

בהמשך הפרשה; לאחר המגפה – ציווה הקב"ה למשה ואלעזר הכהן: **"שאו את ראש כל עדת בני ישראל – שימנו את בני ישראל"**.

בתחילת מספרם כתוב: **"בני ראובן חנוך משפחת החנוכי, לפלוא משפחת הפלואי"** – וכן כלל שבטי ישראל שהוסיפו אות: **"הייא בתחילתן ואות: יו"ד בסופן"**. ובדברי רש"י על כך: לפיכך הטיל הקב"ה שמו עליהם, לומר: מעיד אני שמי עליהם, שהם בני אבותיהם, וזה הוא שמפורש על ידי דוד ישבטי י"ה עדות לישראל, השם הזה י"ה – מעיד עליהם.

ב'ליקוטי הלכות' (הודאה ה"ב) מחבר את מעשה פנחס, ולאחמ"כ ציוו מספרים של בני ישראל – כששם ה' בשם – בגודל כוחם של צדיקים, והשפעתם לבני ישראל: **"כי באהבתו ובחמלתו, הוא שולח לנו בכל דור 'צדיקים אמתים' כאלו, שיש כוח בקדושתם להגביר ההבליים דקדושה שנעשין מכיסופים טובים – על ההבליים דס"א שנעשה מכיסופים להיפך. ועיקר המלחמה הזאת זכה פנחס, בכוחו של משה ללחום מלחמה זאת כנגד עצת בלעם הרשע, עד שזכה בקדושתו להגביר ההבליים דקדושה ולצרף אותיות התורה לטוב"**.

ובהמשך ממשך להסביר, בכוחו של פנחס; שזה נמשך על ידי שצירף האותיות לטוב – וכמובא ב'זוהר' על הפסוק: **"ויקח רמח בידו"**, שראה את האות: מ' – שהייתה משוטטת ורוצה להצטרף אל אותיות: ו' ו' ת' – וכך יהיה שם: **"מות" ח"ו**. ופנחס בכוחו לקח את המ"ם, וצירף אותה לאותיות שמו **"פנחס" שגימטריא: ר"ח, ובעוד אות מ' – זה נעשה "ר"מח"**, ובההתגבר כנגדם. ולכך, מסביר רבי נתן; נסמך לזה מספר בני ישראל – והוסיף לכל אחד מישראל: **"היא ויו"ד משמו, כי הצדיק בגודל קדושתו בקדושת הברית ממשך מקדושה זו על כלל ישראל, בבחינת: 'ועמד כלם צדיקים' – כי בכל אחד מישראל יש בחינת קדושת הברית על ידי שנימול כמובא בדברי רבינו, וגם על פי רוב נמצאים עוד כמה נקודות טובות של קדושה אצל כל אחד מישראל, וכמו שאמרו רבותינו ז"ל על הפסוק: 'סוגה בשושנים' – ועיקר הכוח להתגבר כנגד מה שצריך להתגבר ממשכים בכוח הצדיקים הקדושים"**.

וממשיך מוהר"ן וכתוב: **"זוה" מה שציווה למנותם אז, כי ששים ריבוא נפשות ישראל הם כנגד ששים ריבוא אותיות התורה, ועל כן אחר מעשה פנחס שקידש השם בשוטים, ציווה למנותם, להורות שהתגבר צדקת הצדיקים שבדור – בכוח משה רבינו, עד שנצטרפו כל ששים ריבוא אותיות התורה"**

המשך פניני פרשה

"הנני נותן לו את בריתי שלום" (כ"ה י"ב):

ע"י שמירת הברית – ממשכין שלום, וכמובא בזוהר (ח"ג ר"י): הנוטר ברי, השכינה כביכול אוחזת בו, ושומרת אותו ומקדמת לו שלום. (ויעיין בליקו"מ תורה כ"ג): שעי' תיקון הברית זוכין להדרת פנים ולשלום.

"צורו את המדינים והכיתם אותם... כי צריכם הם לכם" (כ"ה י"ז י"ח): "צורו" לשון יחיד. 'צורים' לשון רבים, וכמובא בהמשך הפסוק: שזה סובב גם על דבר פעור, ועל דבר כזבי. (ויעיין בבעל הטורים). ואפשר להוסיף – לשון רבים, שבהכשלתם את בני ישראל הם הרגו גם את 'גופותיהם' – שנהרגו במגיפה, וגם את 'נשמותיהם' שהכשילום בחטא.

"כי צריכם הם לכם בנכליהם" (כ"ה י"ח):

'בנכליהם' מלשון הכתוב ב'אחי יוסף' (בראשית ל"ז י"ח): 'ויתנכלו אתו להמיתו' (עיי' רש"י בפשוט), ובפירושו רש"י על 'ויתנכלו' לשון 'ערמומיות', כי היצה"ר בא לאדם בערמומיות, בשקר. ויעיין ב'אור החיים' עה"פ 'והנחש היה ערום' – מלשון הערמה ודמיון. וכן הוא בגלות מצרים שבאו בערמה – בשקר. וב'ליקוטי הלכות' (ג' ע"ב) על הבעל דבר: "שהוא הגנב הראשון, ראש לכל הגנבים והרמאים שבעולם, כי הוא מתנהג עם רוב בני אדם בדרך גנבה בערמה ורמאות נפלא בכמה וכמה מיני דרכים שונים שהוא מרמה את האדם, וגונב דעתו בכל עת, עד שרוצה לתפסו במכשולו רח"ל", וזהו: 'בנכליהם' – שברמאות וגנבה היצר מכשיל ח"ו את בני".

"במספר שמות" (כ"ו י"ג):

'במספר' מלשון ספיר ונהיר – ששמות בני אדם הם המאירים בו. וב'מעבר יבק' כותב על דברי המדרש (כי תשא): שאמר הקב"ה לישראל מנה את ישראל, אמר משה 'איני יכול לעמוד על מנינם', אמר לו 'טול ראשי אותיות של שבטים', שכל שם מורה על מהות ועצמות האדם. וב'שיחות הר"ן' (צ"ח): שהשם שנותנין לאדם – הוא לפי הפעולה שיש לו לעשות בעולם.

'לרב תרבה נחלתו ולמעט תמעיט נחלתו איש לפי פקדיו יתן נחלתו' (נד): לכאורה מהו כפל הלשון 'יתן נחלתו' לאחר שכבר כתוב: 'לרב תרבה נחלתו ולמעט תמעיט נחלתו'. אלא אפ"ל, דאף שכל אחד מקבל את נחלתו לפי מספר האנשים – אל להם לשכוח – שארץ ישראל זה: 'יתן' – לשון 'מתנה' משמים, וכמובא בריש רש"י בראשית: שאומות העולם אינם יכולים לומר ליסטים אתם, אלא לאשר יישר בעיניו נתנה לו.

"על ירדן ירחו" (כ"ו ס"ג):

'ירדן' מלשון ירידה, 'ירחו' מלשון עליה, ע"י מאמרם (ברכות מ"ג): 'איזהו דבר שהנשמה נהנית בו זה הירח', שארץ ישראל תלוי ב'תנאים' אם נעשה רצונו של מקום זה של עם ישראל, ואם לאו חלילה 'ולא תקיא הארץ' ח"ו. גם אפ"ל, רמז שיהיו שנים שארץ ישראל יהיה בבחינת 'ירד' – ירידה גלות, ושנים של 'ירחו' – עליה, שעם ישראל יהיו בארץ ישראל ב' בחינות אלו.

"למה יגרע שם אבינו מתוך משפחתנו" (כ"ז ד):

אפ"ל, שגם בפסח כתוב "למה נגרע", שבענין רבים – שייך לשון זה, שרוצים להיות עמם יחד. כאן בחלוקת הארץ יחד כל שבטי ישראל בגורל, וב'קרבן פסח' הנאכל 'בחבורה'.

"כן בנות צלפחד דוברות" (כ"ז ז):

'כן' בגימטריא 'שבעים' – שבעים נפשות בית ישראל, דהא גם הם כוללים בהם – ולכן אכן מגיע להם נחלה.

מריבת קדש מדבר צין" (כ"ז י"ד):

'מריבת קדש' – אימתו מתגבר היצר במלחמה ומריבה, על 'קדושה' – כשהוא: 'מדבר' – ע"י שאין היצר מתגבר אלא בלב פנוי מן החכמה (רמב"ם, אי"ב כ"ב). כן אפ"ל: מדבר 'צין' מלשון צינה וקריירות, ע"י 'אשר קרץ בדרך', כשאין התלהבות בעבודת ה' מתגבר חמימות היצר וכמובא.

סיפורים מאירים

סיפורי פרשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו ז"ע

"ונאספת אל עמך גם אתה" (במדבר כז יג)

רבי אלטער טעפליקער ורבי מרדכי שוחט נעקדים על קדושת שמו

היה זה החסיד הנודע מגדולי החסידים, הרב החסיד רבי משה יהושע בזשילנסקי, המכונה בפי כל: רבי אלטער טעפליקער, אשר היה ידוע בגאונותו הרבה מחד ובענוותנותו המופלגת מאידך, זה האיש אשר זכה לחבר יותר מעשרה ספרים באורו של רבינו, ובהם הספרים המפורסמים 'השתפכות הנפש' ו'משיבת נפש'... ועוד...

היה זה כאשר התעוררה שיעת ה'קומוניסטים' ברוסיה הסובייטית, וכנגדם נלחמו כתות מתנגדים, ובראשם ה'באנדעס' (כתות הרוצחים) הידועים לשמצה שהרגו ללא עפעף כל מי שנחשד ביניהם לקומוניסט, ובכך נהרגו רבים מבני ישראל, אף שלא היה להם שום קשר לתנועה זו. בשנים האלו היה רבי אלטער כבר יותר מששים שנה, וגם הוא נהרג על קידוש שמו יתברך. את סיפור פטירתו, יחד עם פטירתו של עוד אחד מגדולי אנשי – רבי מרדכי שוחט, מספר רבי נתן שטרנהארץ בנו של הגה"ח רבי אברהם, שהעלה אותם ע"ג הכתב:

סופר סת"ם ובעל מגיה הייתי, התגוררתי ב'ברסלב'. אך באותה העת שהייתי ב'טעפליק' לרגל תיקון ספרי תורה. סרתי עם הספרים לבית רבי אלטער, (שהיה סופר סת"ם) הוא למד עמי תורה ב'ליקוטי מוהר"ן', ואני הנחתי את הספרים לפנינו על גבי השולחן.

לפתע בוקעות שאגות פרא דרך החלונות, קול ענות, ירי והריגות – אחת מה'באנדעס' הגיע העירה ומשתוללת, אני ורבי ישראל בול – אחיו של רבי אברהם ב"ר נחמן, שהה אף הוא בבית, נחרדנו, ורבי אלטער צועק לנו להיחבא. מרוב פחד ובהלה אחזתי בארון ספרים אחד, שמסופקני אם שלושה אנשים היו יכולים להזיזו, הזזתי ונחבאתי מאחוריו. בתוך כך פרצו הפראים הביתה, ירו ירייה ויצאו. אך עבר הזעם, יצאתי ממחבואי וראיתי את רבי אלטער יושב כמחויך. אך עד מהרה תפסתי כי כדור מות נעוץ בו, וכי נשמתו היא כבר מעלה מעלה.

את רבי ישראל מצאתי מסתתר תחת השולחן ורועד. כשעזבו ה'פיקטורצס' (כנופיה אחת שבהנהגת 'פיקטור' יחם שמו) את העיר, החלו מקברים את המתיים. הלכו אנשי-שלומנו אחר מיטתו של רבי אלטער, והנה לפתע שוב שאגות מות – 'באנדעס' אחרת הגיעה, ושוב הריגות, בעיצומה של הללויה אף בי תחבו חרב, אך פגע בי בשרוול... נסעתי אז בחזרה לברסלב עירי, כשכולי נרעד ונפחד. חשבתי כי שם אנשום לרווחה.

והנה גם כאן פורצת תהה לבית חמי, רבי מרדכי שוחט, ופוצעת אותו פצעים אנושים תוך צעקת "קומוניסט!" הוא נלקח לבית החולים מתבוסס בדמו, וכשעה לפני מותו שואלים אותו לשלומו והוא עונה: 'הרי זה בחסד גדול, כפי שעה מוהר"ן' לשאלת מרת אדל בת רבינו לפני הסתלקותו, לאחר שעה החזיר גם הוא את נשמתו הטהורה.

רבי אלטער טעפליקער הלך לבית עולמו על קידוש שמו; אך יצירתו האדירה ממשיכה להתקיים במלוא תפארתה. סיפורים נפלאים רווחים על מתקריבים לדרך רבינו ע"י חיבוריו הקדושים של רבי אלטער טעפליקער; זה מצא בגניזה 'השתפכות הנפש' ואחר מצא דף 'משיבת נפש'.

וזאת לבד מאשר החסידים בעצמם, וביותר 'בני העוורים' מתבשמים בספריו הקדושים, אשר על ידם יכולים לקיים למעשה ובתמימות ופשיטות עצות רבינו. וכן להתחזק בדרכי החיזוק הנפלאים שהנחלו מרבינו ומתלמידו הגדול מוהר"ן למען ייטב לנו לעולמים.

"כן בנות צלפחד דוברות" (במדבר כז יג)

סיפוריה המופלאים מבתו של רבי געצ'ע מאומן על אביה הגדול

אש להבה היה החסיד השרף רבי אליקים געצ'ע ליובוונא, המכונה רבי געצ'ע מאומאן, אשר היה מגדולי עובדי ה' באומן, היה סמל לעבודת ה' מופלגת במסירות אין קץ ובכל הכוחות.

וכן העידו עליו אנשי שלומנו (ספר יקרא דחיי) "ידוע מגדול מסירות נפשו בעת התפילה, כי היה מתפלל בהתלהבות ובשאגות ארי, עד שמגדול הצעקות והקולות יצא דם מחיריו. ובזמנו לא היה דומה לו בענין מסירות נפש בעבודת התפילה. ואף היה חסיד רבי לוי יצחק בדר מתבטא עליו: "רבי געצ'ע עוד זכיתי להכירו, אש להבה היה, פניו בערו ולהטו להשם יתברך".

מן המשפיעים המופלאים היה באומן, כשבן דודו רבי שמשון בארסקי, היה מתחלף עמו לסירוגין באמירת השיעור ב'ליקוטי מוהר"ן', כשערב אחד הוא מוסר את השיעור, וערב אחד רבי געצ'ע. וזה והשתדל עם צאצאי רבינו, צאצאיה של מרת שרה בת רבינו, שכידוש רבינו שיבחה מאוד. אשתו הדדקנית מרת אסתר, הייתה ידועה לצדקנית וישרת לב, כיאות לנינת שרה בת רבינו.

סיפורים מופלאים אודות רבי געצ'ע סיפרה בתו מרת רחל, (כפי שסיפרה לבתה מרת שרה גלבך שתחיה). אשר מלגים טפח עזרי מעונם מעלתו וקדושתו. וכך סיפרה: פעם בהיותה בליל שבת לפני הקידוש – חיפשה את אביה, מחפשת אותו כה וכה, עד שהבחינה באור הבוקע מאשנבי המרתף שבשולי הבית, נכנסה למרתף וראתה את אביה יושב מעוטף בתפילה בדבוקות נוראה. היא נבהלה מהמחזה הנורא שראתה והחלה לרעד. נפנה אליה אביה רבי געצ'ע באמירתו: "בת, אל תתיירא, הרי זה אני". עוד סיפרה: שפעם ראתה אש בוערת במטבח, ורצה לשם בסערה כדי לכבות את השריפה, פתאום ראתה שאין שם אש כלל, אלא אביה הצדיק רבי געצ'ע עומד שם, ושוב הוא הרגיע אותה בנחת.

עלה בסערה השמיה, והוא בן ארבעים שמונה שנים, ביום שביעי של פסח, ונקבר בו ביום לצידו של רבי אברהם ב"ר נחמן בעיר אומן, אשר בחייהם ובמותם לא נפרדו.

מן ספרי התנ"ך ישיקו המדרשים | רבי אברהם לא הקפיד

קדים קדים! היה זה הצדיק רבי אברהם בן רבי נחמן מטרשלין, מגדולי הרבנים בברסלב, לפני קמאה שנים, שפעם אחד הפקיד בידי תלמידו רבי ישראל פהו, סכום מעות גדול, שאסף עבור תחנת בתו. (נאדעו). ור' ישראל התביאיו מעל הארצה, ב'קולוני' (בית הקניות) באומן, בלי שאף אחד ידע מזה.

לאחר זמן קצבשש מרבי ישראל את הקסף בחזרה, הלך לקלוני להביאם. אך כשעלה לארצות בית הקניות, שכבו עיניו – כשראה שכל הקסף שהפקיד אצלו רבי אברהם בן רבי נחמן, נשרפו באש. רבי ישראל לא ידע את נפשו מרב צער, מה יאמר לרבי אברהם, שאסף את כל הקסף הזה שנים רבות עבור תחנת בתו. אך ללא ברירה, היה מוכרח לגלות לרבי אברהם את האמת, שכל הקסף נשרף... וכמה השתומם רבי ישראל; שהוא לא ראה על הפנים של רבי אברהם שום שנוי, שום קפיצה או פגע, שום פנים מוצאות, אלא המשיך לחבב אותו, ולהיות קרוב אליו כמו מקדם...

כמה ספור זה מלמדנו: ש'לפעמים' אינו מקפידים וכועסים על חבבנו על דברים קטנים, על מעשים שהאדם אפילו לא אשם בהם, זה היה בשוגג, נלמד לדון לכף זכות, לסלק ולמחל. להאבה ולהבליג.

נדע

ונשכיל
לגלות את
מעט
המתיקות
גם בזמנים
שאנו מרגישים
מרים!

זוית ראפה <<

